

varm Tilhænger af Kvindesagen og gammel Ven af D. K. S., vil jeg tillade mig i Korthed at antyde de Farer, som vi bør undgaa, og de Veje, som vi efter min Mening helst bør vælge, om vi vil vinde frem uden at træde noget ned af det, som virkelig har Værdi.

Det nytter ikke at tale de haarde, kolde Ord om „Mandfolkeoverlegenhed“ og „Mandfolkeværdighed“. Endnu mindre heldigt er det at lade haant om „Kvindens stille, daglige Paavirkning i Hjemmet“, der jo virkelig kan være en Magt, selv om den ikke gaar ud paa at omvende Mændene til Kvindesagsvenner. Det er heller ikke sandsynligt, at vi vil gavne vor Sag, om vi „tidlig og silde“ vil være paa Færde for at overbevise og opdrage vore Fædre, Mænd, Brødre og Sønner til at dele vore Meninger, ja, der er endog en overvejende Sandsynlighed for, at vi enten vil kede dem eller irritere dem ved denne Fremgangsmaade. Og hvad mon „Fru Groserer Ditten og Frøken Datten“ vil sige, hvis vi møder op for at minde dem om deres „Pligter“, det vilde sikkert i mange Tilfælde have en højst uheldig Virkning.

Ethvert Middel er ikke lige godt, om det end muligvis kunde føre til Maalet. I Grunden er det ikke vanskeligt at forstaa, at mange Kvinder, som lever et rigt og lykkeligt Liv i bedste Forstaaelse med Mand og Børn og altid behandles med den fineste Hensynsfuldhed, den ømmeste Kærlighed, altid tages med paa Raad og aldrig tiltales med „Mandfolkeoverlegenhed“, at de gyser tilbage for at tage Ordet for en Sag, der maaske vil bringe Ufred og Splid i Hjemmene. Hvorfor skal de begynde at tale om Mændenes Enevoldsmagt og deres Despoti, som de aldrig har følt. De vil ikke gøre det, og de opføres mod dem, som forlanger det af dem. Det er saavist ikke, fordi de er dumme eller ubetydelige, men de vil ikke ofre Hjemmets Fred og Lykke for at deltage i en Agitation, hvis Berettigelse forekommer dem tvivlsom. Og de har ganske Ret i at holde sig borte fra Kvindesagen, *saa længe de har den Opfattelse, at den vil ødelægge Hjemmene.*

Det er da først og fremmest vor Opgave at bibringe dem *den rette Forstaaelse af, hvad det er, „vi vil“.* Dertil hører megen Takt og Finfølelse.

Det er et Oplysningsarbejde, der først og fremmest kræves af os, thi største Delen af Befolkningen her i Landet kender kun lidt til Kvindesagen, dens Betydning og Virksomhed Verden over. Lad os fortælle dem Kends-

gerningerne. Lad os minde dem om de store Fordele, som er vundet med Hensyn til Forbedring af Kvindernes Stilling, noget, som alle, selv vore Modstandere, maa erkende at være et Gode; lad os henvise til de store sociale Opgaver, som Kvinder har begyndt på og løst med Held, og lad os endelig spørge dem, om de virkelig mener, at Mændene kan undvære os, naar det gælder at hjælpe syge og fattige, forladte Børn eller faldne Kvinder. Naturligvis skal vi ikke lægge Skjul paa, at vi føler og erkender det som en Uretfærdighed, at man nægter os Menneskerettigheder, som vi har Krav paa; men jo mere roligt og behersket vi kan føre Kampen, desto bedre er det. Vi maa saa vidt muligt undgaa al Hidsighed og Bitterhed. Kun alt for ofte har det været muligt for Mændene at kaste et latterligt Skær over hele Bevægelsen, og som bekendt er der intet, der er mere dødbringende for en Sag, end det at gøre den latterlig.

Vi maa søge at gøre Tingenes sande Tilstand indlysende; men samtidig maa vi berolige de tvivlende Sjæle, der frygter for at Hjemmene skal tage Skade, og derfor holder sig tilbage. At der i en Overgangstid kan være nogen Fare i saa Henseende, maa indrømmes; men meget kan forebygges, naar man i Tide har Opmærksomheden henvendt derpaa, og hellere end at lukke Øjnene for Vanskelighederne og blot storme frem, maa vi paaapege dem og advare imod dem.

Johanne Lund Jakobsen.

Kvinden og Samfundet.

Fru *Charlotte Eilersgaard*, formand for D. Kv. Sf.'s kreds i Middelfart, har i *Højskolebladet* nr. 8 d. 24. Februar påbegyndt en afhandling, som kaldes „En kort Oversigt over Kvindebevægelsen i Danmark“. I denne findes en omtale af *Kvinden og Samfundet*, som indeholder så meget urigtigt, at vi ser os nødsaget til en udførlig imødegåelse.

D. Kv. Sf. har ikke 19, men 25 kredse, fællesstyrelsen har 9 og ikke 6 medlemmer. Kv. og Sf. er ikke „fra Fjortendagesblad blevet Ugeblad“, det er tværtimod fra ugeblad blevet fjortendagesblad. Frøknerne *Anne Bruun* og *Minne Brun* burde ikke have været slæde sammen til „Anne og Minne Bruun“. Ved det teologiske fakultet må kvinderne *ikke*